

Arrest

nr. 111 613 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. De artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 hebben betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig aanvoeren dat er een onderzoek naar haar vluchtelingenstatus diende te gebeuren en de schending aanvoeren van artikel 1, A, 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, met name Afghanistan volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 juli 2012 met nummer 84 810 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk uiteengezet dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen bij haar derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist dit motief niet. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de situatie in Afghanistan en in het bijzonder in Logar veranderlijk is, wordt erop gewezen dat ze dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel worden er geen andere argumenten aangehaald dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een

algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

De verwerende partij stelt eveneens zich te gedragen naar de wijsheid.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 17 juni 2013 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, maar ter terechtzitting van 10 september 2013 stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en zodoende geen opmerkingen plaatst bij de beschikking, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking *d.d.* 10 juni 2013 onterecht werd genomen.

Refererend aan de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, wijst de Raad erop dat de schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De vier middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET